

Chuyện Mẹ Kể

Nguyễn Văn Hoa

1- ĐÚC CHUÔNG

Ngôi chùa ở một làng nọ ở Kinh Bắc xưa, chuông chùa bị bọn buôn đồ cổ ăn cắp . Không hiểu tại sao, từ đó làm ăn của làng sa sút. Dịch bệnh tràn lan. Lợn và trâu bò lở mồm long móng. Còn gà thì bị cúm dịch toi hết. Thanh niên nam nữ dạt đi xa kiếm kế sinh nhai. Trong làng trở lại chỉ còn có người già và trẻ nhỏ . Được cái làng này còn giữ truyền thống hiếu học nên vẫn gom góp nuôi một thầy đồ để dạy bọn trẻ con. Tết Nguyên Đán đến, thanh niên trai tráng lại lục đục kéo về làng đoàn tụ với gia đình. Đầu làng cuối xóm râm ran tiếng nói cười .

Mấy ngày Tết sân đình vẫn vang động tiếng trống vật. Hội vật vẫn lôi kéo nhiều đồ vật nổi tiếng quanh vùng. Giải nhất một mâm đồng , giải nhì một nồi đồng và giải ba một chậu đồng . Hội đánh cờ người cũng thu hút nam thanh nữ tú khắp làng . Gái đẹp nhất được đóng tướng bà . Còn đu tiên thì đám thiếu niên vòng trong vòng ngoài đen đặc. Còn chơi gà thì dân cá cược say máu não loạn khắp làng.

Các cụ tăng già thì sắp lễ đi cúng chùa .Nhưng vắng tiếng chuông, lễ chìm trong im lặng . Ngôi chùa nằm chìm trong lũy tre già và vườn cây cổ thụ um tùm.

Sau tết , trai trẻ lại khăn gói ra đi làm ăn xa. Làng lại vắng ngắt. Chỉ còn lại tiếng đọc bài của lũ trẻ ngân nga vào mỗi buổi bình minh .

Cụ đồ cũng đã già lắm . Cụ cũng buồn cho tương lai của lũ học trò cụ. Cụ bàn với mấy cụ cao tuổi của các họ của làng này:

- Theo tôi phải đúc lại cái chuông của làng này. Mất chuông khiến cho cái hồng vận của làng ta cũng đi mất.

Các cụ trưởng họ đều thuận theo lời khuyên của cụ đồ. Họ nhấn tin con cháu khắp bốn phương trời mười phương đất. Và hẹn sau Hội làng vào Tết nguyên đán chừng Rằm Tháng Giêng thì khởi sự đúc chuông.

Đến đúng ngày rằm tháng Giêng năm ấy. Làng mở hội đúc chuông.

Bỗng có người áo toai nón lá rách tả tơi và xin ăn vào ngày trọng đại này.

Sau khi ăn xin xong , người ăn mày có ý nguyện xin cung tiến đồng tiền cuối cùng của mình cho đại sự đúc chuông của làng.

Dân làng tranh cãi nhau , người đồng ý nhận , kẻ đòi đánh đuổi kẻ ăn mày. Có người nào đó còn ném đồng tiền của ông ta vào gốc cây đại cổ thụ ở sân chùa.

Chuông đúc xong , các cụ trưởng họ thay nhau đánh thử đều không kêu.

Chuông bị câm!

Thợ đúc chuông lừng danh từ Kinh Thành mời về cũng không tìm ra nguyên do tại sao.

Thầy đồ cũng có mặt trong hội đúc chuông , thầy xem xét kỹ lưỡng xung quanh chiếc chuông , hoá ra chiếc chuông vẫn bị một vết lõm vào như một đồng xu.

Thầy đồ bàn với các trưởng họ : nên thấp hương khấn xem , nguyên do tại đâu! Mọi người y lời làm lễ khấn cầu.

Đêm ấy thầy đồ nằm mê thấy báo mộng của Phật : " Chuông không kêu vì làng này chê tiền của người ăn mày hôm nọ".

Sáng ra thầy đồ trình lại giấc mơ với các trưởng họ và cánh thợ đúc chuông.

Mọi người vỡ lẽ và đổ nhau đi tìm đồng xu của người ăn mày. May quá nó vẫn nằm chờ ở dưới gốc cây đại già.

Đồng xu được nẫu chảy vá vào quả chuông.

Các trưởng họ thay nhau đánh lên thì tiếng chuông vang vọng khắp làng, vắng đến tận Lục đầu Giang .

Từ ngày có tiếng chuông dịch bệnh trâu bò , lợn , gà mất sạch. Cây cối mùa mang tốt tươi. Đời sống no ấm , thanh niên không còn phải đi tha phương cầu thực.

Thầy đồ còn phải mời mấy người bạn đồng niên đến mở thêm lớp học cho làng này.

Vào Rằm tháng Bảy năm nọ, bỗng ở đầu làng , người đi chợ sớm vấp phải một xác chết. Khiếp quá , lu loa lên , cả làng kéo ra hoá ra người ăn mày thừa xưa đã cúng tiến đồng xu cho chuông chùa của làng.

Thấy trong người ông ta có tờ giấy viết câu:

"Ăn mày là ai ăn mày là ta
Đói cơm rách áo hoá ra ăn mày".

Cả làng làm ma cho người ăn mày. Ông ta linh lắm, ai cầu gì là ứng ngay. Nắng hạn cầu là mưa ngay, mùa màng bội thu.

Làng nọ đã phong ông ăn mày này là Thành Hoàng của làng nọ .

2- VỐT CHUÔNG

Khi quân Nguyên sang xâm lấn nước ta, làng nọ sợ quân giặc cướp chuông để nấu thành vũ khí ,nên đã khênh cất giấu xuống Lục đầu Giang.

Giặc Nguyên tan , cả làng đi tìm nơi cất giấu chuông , nhưng người giấu chuông đã hy sinh trong kháng chiến chống quân Nguyên .

Cụ đồ lúc ấy đã già lắm rồi , tóc đã bạc , lưng đã còng , mắt đã mờ , tai đã nghễnh ngác. Nghe chuyện tìm lại chuông, cụ lại bàn với các cụ trưởng họ , nên thắp hương cúng Phật và Thành hoàng xem báo mộng thế nào.

Đêm ấy thành hoàng (tức ông ăn mày xưa) báo mộng vào ông trưởng họ Đoàn : " Nhà nào đẻ 10 con trai, phúc hậu nhất làng thì ngày giờ nọ ra Lục đầu Giang kéo chuông về ".

Cụ trưởng họ Đoàn trình lại làng giấc mộng đó

Cả làng sau chiến tranh , trai tráng chết vẫn. Nhà nhà thi nhau đẻ bù .

Xét ra chỉ có một nhà họ Nguyễn có 10 người con trai , ăn ở cũng phúc đức.

Làng thuận tình cho gia đình họ Nguyễn đó ra Lục đầu giang kéo chuông về như giấc mộng nọ..

Quả như báo mộng , chuông nổi lên mặt nước , 10 chàng trai họ Nguyễn buộc giải lụa vào chuông và kéo vào phía bờ.

Bà mẹ của mười chàng trai họ Nguyễn , nhìn thấy chuông đã kéo sát vào bờ , bà kêu ầm lên:

- Các con cố lên, sao thằng Nuôi mày lười thế , không chịu kéo cùng các anh!

Sau tiếng hô hoán của bà , chuông tự nhiên chìm xuống và một cơn sóng nhẹ đẩy chuông ra xa bờ.

Cả làng chung hửng nhìn theo chuông chìm xuống Lục đầu Giang .

Truy xét ra thì họ Nguyễn nọ chỉ đẻ có 9 người con trai, còn anh Nuôi thì chỉ là đứa con bị ai đó bỏ rơi ngoài chợ , bà chỉ có công nuôi .

Những ngày động trời , chiếc chuông đó vẫn nổi là là trên mặt nước ở khúc Lục đầu Giang bên làng nọ.

Làng này qua hàng nghìn năm vẫn chưa có nhà nào đẻ được 10 người con trai.

Ước nguyện vớt lại quả chuông ở Lục Đầu Giang vẫn bỏ ngỏ.